

ทฤษฎีวรรณคดีคืออะไร

■ สมเกียรติ คู่ทวีกุล

(แปลจาก What is literary theory? ในหนังสือ “Studying Literary Theory An introduction” ของ Roger Webster ฉบับพิมพ์ครั้งที่สอง ค.ศ. 1997 โดย สำนักพิมพ์ St. Martin’s Press Inc, New York)

หลายปีที่ผ่านมาระเบียบวินัยของวิชาภาษาอังกฤษกลายมามีปัญหาเพิ่มขึ้นในฐานะวิชาการแขนงหนึ่ง ด้วงงานเขียนประเภทใดบ้างที่ประกอบกันขึ้นเป็น “วรรณคดีอังกฤษ” และงานเขียนเหล่านั้นควรอ่าน ดีความ และวิเคราะห์อย่างไร ไม่ใช่สิ่งที่ตรงไปตรงมาอย่างง่ายดายอีกต่อไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งผลกระทบของทฤษฎีวรรณคดีสมัยใหม่ตั้งแต่ ค.ศ. 1980 ได้ปฏิรูปแนวทางต่างๆ ซึ่งเราคิดกันอยู่ในเวลานี้เกี่ยวกับวรรณคดี และกำลังสำรวจตรวจสอบความรู้หลายสาขาซึ่งทั้งที่มีความแจ่มแจ้งใน ตัวเอง หรือที่แม้กระทั่งบัดนี้ก็ยังไม่มีคำถาม นี่คือที่มาของหนังสือ “Studying Literary Theory An introduction” ฉบับพิมพ์ครั้งที่สองของ Roger Webster ศาสตราจารย์ทางวรรณคดีศึกษาแห่ง มหาวิทยาลัย Liverpool John

Moore

หนังสือฉบับตีพิมพ์ครั้งใหม่ยังคงยึดถือเล่มเดิมเป็นหลักอยู่หลายด้าน เช่นเดียวกับผู้แต่งตำราคนก่อนๆ หนังสือเล่มนี้ได้ให้คำแนะนำเบื้องต้นที่เข้าใจง่ายเรื่องทฤษฎีวรรณคดีด้านสำคัญๆ บางด้าน เชื่อมโยงความรู้ดังกล่าวกับคำศัพท์ต่างๆ และวิธีการพิจารณาวรรณคดีแบบประเพณี เพื่อที่จะทำให้มั่นใจว่าความรู้ที่อภิปรายมิใช่อาณาจักรวิทยาการที่แปลกหูแปลกตาเสียทั้งหมด ในการกระทำดังกล่าวหนังสือเล่มนี้นำเสนอการแนะนำที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้นเรื่องทฤษฎีวรรณคดีอันกว้างขวางรวมทั้งทฤษฎีโครงสร้างนิยมสมัยหลัง ทฤษฎีนวนิยายสมัยหลัง ทฤษฎีประวัติศาสตร์นิยมสมัยใหม่ ทฤษฎีอาณานิคม นิยมสมัยหลัง และทฤษฎีเอกลักษณ์ทางเพศ การอภิปรายถึงทฤษฎีอื่นๆ ก็ได้ปรับปรุง

และขยายจากเดิม และการอธิบายประกอบที่เพิ่มเข้ามาชี้ให้เห็นว่าแง่มุมต่างๆ ของทฤษฎีถูกนำไปใช้กับตัวบทอันหลากหลายอย่างไร ข้อความต่อไปนี้คือเนื้อหาบทที่ 2 “ทฤษฎีวรรณคดีคืออะไร” ซึ่งประกอบด้วยเรื่องต่างๆ อันได้แก่ วรรณคดีและทฤษฎีวรรณคดี วรรณคดีวิจารณ์และทฤษฎีวรรณคดี วรรณคดีและประสบการณ์ จารีตประเพณีทางวรรณคดี การผลิตและการบริโภควรรณคดี ผู้แต่งและพลังอำนาจของผู้แต่ง เจตนาและความหมาย ผลงาน ตัวบท และ ผู้อ่าน

วรรณคดีและทฤษฎีวรรณคดี

ในการกำหนดเขตแดนความรู้ที่เรียกว่าทฤษฎีวรรณคดีให้แน่ชัดอาจต้องสมมติว่าตัววรรณคดีเองเป็นปรากฏการณ์ที่นิยามความหมายไว้แล้วเป็นที่แน่นอนว่าศัพท์ “วรรณคดี” ถูกใช้บ่อยในลักษณะที่ชี้แนะว่าศัพท์นี้เป็นความคิดที่ไม่ก่อปัญหาตัวอย่างเช่นห้องสมุดต่างๆ มีระบบจำแนกประเภทตัวบทวรรณคดีซึ่งแยกวรรณคดีออกจากข้อเขียนชนิดอื่นๆ อย่างชัดเจน หนังสือพิมพ์และนิตยสารมีบทปฏิบัติที่สนนินยายและกวีนิพนธ์แยกเป็นสัดส่วนต่างหาก มหาวิทยาลัยและวิทยาลัยต่างๆ ยังคงมีรายวิชาวรรณคดีที่นักศึกษาเลือกเรียน และอื่นๆ อีก แต่ทว่าถ้าเรามองดูแนวทางที่สถาบันดังกล่าวสร้างตัวงานเขียนซึ่งเรียกชื่อว่า “วรรณคดี” หรือ “วิชาภาษาอังกฤษ” เราก็จะเห็นความแตกต่างที่กำลังปรากฏตัว ความแตกต่างเช่นนั้นบ่อยครั้งสังเกตเห็นได้ชัดระหว่างสถาบันวิชาการกับสถาบันทั่วไป และแม้แต่ภายในสถาบันวิชาการเอง ความแตกต่างเหล่านี้หลากหลายไปตามบริบทที่ห้อมล้อมวรรณคดี เราพบเห็นอย่างชัดเจนจากการเลือกหนังสือหมวดวรรณคดีของตัวแทนจำหน่ายหนังสือพิมพ์ที่ สถานีรถไฟ ซึ่งแตกต่างกับคำอธิบายรายวิชาวิชา

วรรณคดีศตวรรษที่ยี่สิบในระดับปริญญา ความแตกต่างดังกล่าวมิได้เป็นเรื่องทางวัฒนธรรมเท่านั้น แต่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์อีกด้วย วรรณคดีถูกนิยามความหมาย ซึ่งตามปกติไม่ชี้ชัดในแนวทางที่แตกต่างกันกว่าร้อยปีมาแล้ว แม้แต่สิ่งที่เป็นบริบทธรรมดาในสถาบันวิชาการ ตั้งแต่คำอธิบายรายวิชาในโรงเรียนจนถึงระดับปริญญา มีความคิดที่ผิดแผกกันเรื่องวรรณคดี และมีความเห็นขัดแย้งกันต่อสิ่งที่ประกอบขึ้นเป็นตัวบทซึ่งมีคุณค่าแก่การศึกษาในคำอธิบายรายวิชา สถาบันทั้งหลายมุ่งมาดที่จะจัดหาวรรณคดีที่เหมาะสมและมอบหมายคุณค่ากับความจริงอันเป็นสากลให้ และการศึกษาวรรณคดีในนามของวิชาภาษาอังกฤษตั้งแต่ปลายศตวรรษที่ยี่สิบเก้า เป็นภาพอธิบายประกอบที่ตีภาพหนึ่งของแนวทางสำคัญแนวทางหนึ่งซึ่งวัฒนธรรมทางวิชาการด้านภาษาอังกฤษมุ่งหมายจะจัด และทำให้การศึกษาวรรณคดีมีคุณภาพในระดับที่เสมอกัน

สมาคมภาษาอังกฤษซึ่งก่อตั้งขึ้นใน ค.ศ. 1907 คือตัวหลักที่มุ่งพัฒนาการศึกษาวัฒนธรรมทางวรรณคดีอังกฤษในสถาบันการศึกษา สนับสนุนความคิดทางวัฒนธรรมอันผูกติดกับการปรับปรุง ศิลธรรมซึ่ง Matthew Arnold ริเริ่มขึ้นในศตวรรษที่ยี่สิบเก้า ทศนะทางวัฒนธรรมของ Arnold ที่ว่า “สิ่งดีที่สุดในชีวิตซึ่งมีผู้คิดขึ้นและเป็นที่รู้จักกันในโลก” ส่วนใหญ่ถูกนำไปปฏิบัติผ่านทางสื่อวรรณคดี คือการศึกษาวรรณคดีคลาสสิก วรรณคดีตอนปลาย ศตวรรษที่ยี่สิบเก้า และกวีนิพนธ์ตอนต้นศตวรรษที่ยี่สิบ กวีนิพนธ์เหล่านี้จำนวนมากหมกมุ่นอยู่กับภาษาศาสสิก เทียมและรูปแบบวรรณคดีร่วมกับเทพนิยายของคนเลี้ยงแกะในชนบทอังกฤษโดยไม่จำกัดกาลเวลา กวีนิพนธ์ของ Rupert Brooke ที่ชื่อ

“The Old Vicarage Granchester” (1912) คือ กวีนิพนธ์แบบฉบับซึ่งเป็นตัวแทน “ความเป็นอังกฤษ” ดังกล่าว นักวิจารณ์จำนวนมากโต้แย้งที่ การศึกษาวรรณคดีและสถาบันทางวัฒนธรรมของ “ภาษาอังกฤษ” กลับกลายมาเป็นสิ่งทดแทน ศาสนาประจำชาติที่กำลังเสื่อมโทรมลงอย่างรวดเร็ว ในยุคสมัยนี้ วรรณคดีสามารถให้ประสบการณ์ที่ คล้ายคลึงกัน ด้วยสิทธิการเลือกตั้งของพลเมืองที่ เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ นี้ และการเกิดขึ้นของการรู้หนังสือ ของมวลชน เป็นเรื่องสำคัญที่รัฐจะปลูกฝังค่านิยม อันเจริญก้าวหน้าและเหมาะสมแก่พลเมืองของตน สิ่งที่เกิดขึ้นตามหลังการก่อตั้งสมาคมภาษาอังกฤษ ก็คือรายงานของรัฐบาลเรื่อง “The Teaching of English in England” (1921) ซึ่งมี Sir Henry Newbolt กวีชั้นเยี่ยมของอังกฤษเป็นประธาน ได้เสริมสร้าง ฐานะสำคัญของวิชาภาษาอังกฤษในหลักสูตร ทางการศึกษา

แทนที่จะมองวรรณคดีว่าเป็นตัวงานที่มี คุณ-ภาพเท่าเทียมกัน ซึ่งสร้างขึ้นด้วยผลงานที่มี คุณลักษณะคล้ายคลึงกัน และถูกผู้อ่านที่ไม่แตก ต่างกันอ่านในแนวทางใกล้เคียงกัน เราควรมอง วรรณคดีว่าเป็นเขตแดนความรู้ซึ่งเป็นมาแล้วใน ประวัติศาสตร์ อยู่ในสภาพที่เปลี่ยนแปลงอย่างไม่ หยุดยั้งมากกว่า ดังคำศัพท์ “วรรณคดี” และ “มี คุณสมบัติของวรรณคดี” มิได้มีความหมายคงที่หรือ มีอย่างเดียว แต่สลับซับซ้อนและมีความหมายหลาย อย่าง ยิ่งกว่านั้น “วรรณคดี” ซึ่งเป็นทั้งตัวงาน เขียน คุณลักษณะด้านสุนทรียภาพที่เชื่อมประสาน กัน ถูกมองได้ว่าเป็นฐานแห่งการต่อสู้ ซึ่งความ หมายแข่งขันโต้แย้งกัน แทนที่จะเป็นสิ่งที่เพียบพร้อม ด้วยความจริงและคุณค่าอันไร้กาลเวลาและเป็น

สากลดังเคยเป็นอยู่บางครั้ง

ทฤษฎีวรรณคดีทฤษฎีใดทฤษฎีหนึ่งหรือ ควรเรียกว่าทฤษฎีทั้งหลายมากกว่า เสนอแนวทาง ต่างๆ ในการนิยามความหมายของวรรณคดี หรือ อย่างน้อยก็ในการคิดเกี่ยวกับความพยายามหาค่า นิยามชนิดอื่นๆ แนวทางเหล่านี้ไม่จำเป็นต้อง สอดคล้องกลมกลืนกัน เร็วๆ นี้ นักวิจารณ์ตัวงาน เขียนขนานนามให้ราวกับว่า ทฤษฎีวรรณคดีหันเห ไปสนใจเพิ่มขึ้นกับทัศนคติที่แตกต่างและขัดแย้งกัน ซึ่งพบระหว่างจุดยืนทางทฤษฎีอันหลากหลาย ทฤษฎี วรรณคดีในฐานะเขตแดนแห่งความรู้ก็มิอาจเสนอ การแก้ปัญหาอย่างง่ายตายหรือไม่มีจุดจบพร่องว่า วรรณคดีคืออะไร หรือควรศึกษาวรรณ-คดีอย่างไร ทว่าสิ่งนี้ก็ไม่จำเป็นต้องเป็นคุณลักษณะเชิงลบแต่ ทีเดียว

ความคิดพื้นฐานสองประการที่สัมพันธ์กับ การศึกษาวรรณคดีเกิดจากทฤษฎีวรรณคดี ซึ่งจะ ไม่ปรากฏอย่างกระจ่างชัดในวิธีการพิจารณาที่ไม่ เป็นทฤษฎี ประการแรกวรรณคดีกลายเป็นเขตแดน ความรู้ที่เป็นปัญหา และมีลักษณะหลากหลาย กล่าว คือบางที่เราอาจพูดถึง “ภาษาอังกฤษทั้งหลาย” มากกว่า “ภาษาอังกฤษ” ในการสำรวจแนวทางต่างๆ ซึ่งทำหน้าที่ทางวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ใน ฐานะรูปแบบของการเขียนและความรู้ ประการ ต่อมากิจกรรมต่างๆ ซึ่งร่วมมือกับการศึกษา วรรณคดีจากการอ่านถึงการวิจารณ์จำเป็นต้อง กำหนดใหม่ให้ชัดเจนโดยไม่หยุดยั้ง

เราอาจพิจารณาความรู้ทางทฤษฎี วรรณคดีว่าเหมือนดาบสองคม ในด้านหนึ่งทฤษฎี วรรณคดีสามารถอธิบายหรือให้ความกระจ่างแก่ สมมติฐานหรือคุณค่าบางประการที่ซ่อนเร้นอยู่ใน

วรรณคดีหรือวรรณคดีวิจารณ์แต่อีกด้านหนึ่งเราไม่ควรปล่อยให้ “ความจริงต่างๆ” ซึ่งออกมาจากตำราทฤษฎีทั้งหลายยื่นหยัดโดยปราศจากการโต้แย้ง บางทีวิธีการพิจารณาอย่างระมัดระวังและกิจกรรมการกำหนดค่า และการกำหนดค่าคำศัพท์เฉพาะอีกครั้งหนึ่งอย่างมีศักยภาพ และไม่มีที่สิ้นสุด หรือคุณค่าที่วรรณคดีสื่อสารมาคือคุณสมบัติทั่วไปประการหนึ่งของทฤษฎีวรรณคดี กล่าวคือทฤษฎีวรรณคดีโน้มเอียงไปสู่การมีจิตสำนึกในตัวเอง หรือการสะท้อนกลับสู่ตัวเองดังที่การวิจารณ์ซึ่งเป็นแบบประเพณีมาก กว่าหลักเสียงมาตลอด และการมีจิตสำนึกในตัวเอง หรือการสะท้อนกลับสู่ตัวเองเช่นนี้ มีศูนย์กลางอยู่รอบๆ ภาษา ภาษาของตัวบทที่กำลังถูกศึกษารวมทั้งภาษาอันส่งผลกระทบต่อตัวบทขณะที่ถูกอ่านและถูกตีความ

วรรณคดีวิจารณ์และทฤษฎีวรรณคดี

วรรณคดีวิจารณ์สร้างตัวเองขึ้นเป็นกิจกรรมหลักโดยร่วมมือกับการศึกษาวรรณคดีเชิงวิชาการ คำศัพท์ต่างๆ และการจัดหมวดหมู่ความรู้ที่ใช้จำเป็นต้องถูกตั้งคำถามด้วย มีการใช้ศัพท์เฉพาะต่างๆ เช่น ผู้แต่งตัวละคร หรือผู้อ่าน ราวกับศัพท์เฉพาะดังกล่าวไม่มีปัญหา เหมือนกับศัพท์เฉพาะเหล่านั้นมีลักษณะเป็นธรรมชาติและเป็นรูปลักษณะด้านต่างๆ ของวรรณคดีและการศึกษาวรรณคดี ด้วยเหตุผลอย่างเดียวกันเราไม่ควรปล่อยให้การจัดหมวดหมู่ความรู้ซึ่งปรากฏอยู่ในวิธีการพิจารณาเชิงทฤษฎียื่นหยัดอยู่โดยปราศจากการท้าทายโต้แย้ง

จะเป็นประโยชน์มากตรงจุดนี้ที่จะชี้ข้อแตกต่างระหว่างกิจกรรมหรือการปฏิบัติของวรรณคดีวิจารณ์และทฤษฎีวรรณคดี เพราะสิ่งนี้คือเขตแดนความรู้ที่สับสนอย่างยิ่ง โดยทั่วไปเรา

สามารถพูดว่าวรรณคดีวิจารณ์เกี่ยวข้องกับ การตีความ และการแสดงข้อคิดเห็นต่อตัวบทชิ้นใดชิ้นหนึ่งโดยเฉพาะ หรือหลายชิ้นซึ่งถูกกำหนดชัดว่าเป็นวรรณคดี สิ่งนี้โน้มเอียงที่จะเป็นกิจกรรมโดดเด่นซึ่งร่วมมือกับการศึกษาวรรณคดี นักวิจารณ์มืออาชีพปฏิบัติเช่นนี้และเผยแพร่ในรูปแบบของการตีพิมพ์เป็นหนังสือหรือบทความ และนักศึกษาวรรณคดีทั้งหมดก็ปฏิบัติด้วยเช่นกัน ในบทความ คำตอบข้อสอบ หรือวิทยานิพนธ์ ความเจริญรุ่งเรืองของภาษาอังกฤษในศตวรรษที่แล้วเกี่ยวข้องกับติดตามมาของวรรณคดีวิจารณ์ในฐานะกิจกรรมหลัก คำศัพท์ “การวิจารณ์” เริ่มบรรลุผลสำเร็จอย่างสำคัญด้วยความร่วมมือกับ “วิชาภาษาอังกฤษ” และการศึกษา วรรณคดีตั้งแต่ตอนปลายศตวรรษที่สิบเก้า และพัฒนา ต่อมาทางด้านการใช้ในหลายทาง ในศตวรรษที่ยี่สิบ Matthew Arnold นักวิจารณ์วัฒนธรรมและกวีศตวรรษที่สิบเก้าเริ่มใช้ศัพท์ “การวิจารณ์” ด้วยการเน้นหนักโดยเฉพาะ ดังตัวอย่างในบทความของเขาที่ชื่อ “The Function of Criticism at the Present Time” (1867) คำศัพท์ “การวิจารณ์เชิงปฏิบัติ” I.A. Richards นักวิจารณ์วรรณคดีศตวรรษที่ยี่สิบเป็นผู้เริ่มใช้ และต่อมามีการนำไปใช้ในการสอนและกิจกรรมประเมินค่าต่างๆ นี่คือตัวอย่างที่ชี้ให้เห็นว่าการวิจารณ์กลายมาเป็นคุณสมบัติสำคัญของการศึกษาภาษาอังกฤษได้อย่างไร นักวิจารณ์ชื่อดังเช่น F.R. Leavis กลายมาเป็นนักปฏิบัติวิจารณ์คนสำคัญ เป็นที่น่าสังเกตว่าผู้แต่งหลายคนสร้างงานวรรณคดีวิจารณ์ด้วย เช่น Henry James หรือ T.S. Eliot เป็น

ถึงแม้ว่า “การวิจารณ์” จะเป็นศัพท์กว้างขวางมากซึ่งครอบคลุมวิธีการพิจารณาและทัศนคติ

ต่างๆ เกี่ยวกับวรรณคดี มีখনบหรือข้อตกลงสองประการซึ่งมีแนวโน้มที่จะเป็นกฎเกณฑ์ภายในของการปฏิบัติทั้งในกิจกรรมการวิจารณ์และความรู้เรื่องการวิพากษ์วิจารณ์ ประการแรกการวิจารณ์เป็นรองตัววรรณคดี กล่าวคือ การวิจารณ์เกิดขึ้นภายหลังตัวบทวรรณคดี ประการที่สอง การตีความเชิงวิพากษ์วิจารณ์ หรือการประเมินค่าดูเหมือนจะถือเอาว่าตัวบทวรรณคดีที่กำลังถูกกล่าวถึงอยู่นั้นเป็นวรรณคดีโดยปราศจากข้อกังขา นั่นคือวรรณคดีเป็นการจัดหมวดหมู่ความรู้ที่เป็นธรรมชาติและมีความแจ่มแจ้งในตัวเอง และในทางกลับกันทัศนะเชิงวิพากษ์วิจารณ์เกิดขึ้นจากวรรณคดี

อย่างไรก็ตามวิธีการพิจารณาวรรณคดีบางวิธี และวรรณคดีวิจารณ์ซึ่งได้พัฒนาผ่านผลงานเชิงทฤษฎีตลอดมา จะเสนอแนวทางที่แตกต่างกันในการมองสิ่งต่างๆ ประการแรกชนิดของกระบวนการ วิธีการ และคุณค่าต่างๆ ที่ซ่อนเร้นอยู่ในข้อตกลงข้างต้นจำเป็นต้องทำให้กระจ่าง กล่าวคือเมื่อเราพูดว่าผลงานชิ้นหนึ่ง “มีคุณสมบัติของวรรณคดี” และเมื่อเราวิเคราะห์ด้านต่างๆ ของผลงานชิ้นนั้นในรายละเอียด ต่อจากนั้นถ้าเราพิจารณาผลงานนั้นว่าดี เลว หรือเป็นอย่างอื่น เราจำเป็นต้องเข้าใจว่ากิจกรรมดังกล่าวทำหน้าที่อย่างไร และการประเมินค่าเช่นนั้นเกิดขึ้นอย่างไร วรรณคดีวิจารณ์แทนที่จะเป็นรองวรรณคดี กลับมองได้ว่าเป็นวิธีการสร้างตัวงานเขียนและความรู้ซึ่งถือเป็นวัสดุของการศึกษา กล่าวอีกอย่างหนึ่งวรรณคดีถูกมองว่าเป็นผลผลิตของการวิจารณ์และขึ้นอยู่กับการวิจารณ์ เป็นที่แน่นอนในกรณีที่การวิจารณ์เกิดขึ้นภายหลังอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ในการอภิปรายตัวงานที่กำลังกล่าวถึง แต่นี่มิได้หมายความว่า

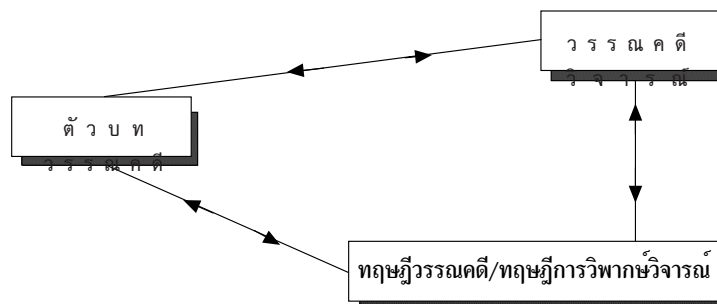
วิจารณ์ขึ้นอยู่กับวรรณคดีในความหมายที่ว่าหน้าที่อย่างเดียวของการวิจารณ์คือวิจารณ์ตัวบทวรรณคดีในแนวทางที่ดูเหมือนจะสะท้อนเนื้อหาของวรรณคดี ทั้งนี้อาจโต้แย้งได้ว่าทั้งตัวงานเขียนซึ่งชี้ชัดแล้วว่าเป็นวรรณคดีตั้งแต่ตอนปลายศตวรรษที่ 19 เป็นต้นมาโดยนักวิจารณ์ เช่น Matthew Arnold จนกระทั่งถึง F.R. Leavis ลักษณะและคุณสมบัติต่างๆ ทางวรรณคดี เช่น “น้ำเสียง” “ตัวละคร” “ทัศนะด้านศีลธรรม” และอื่นๆ ในเบื้องต้นถูกสร้างขึ้นผ่านวาทะด้านวรรณคดีวิจารณ์ และไม่ได้เกิดจากตัวบทวรรณคดี กล่าวอีกอย่างหนึ่งก็คือจะไม่มีวรรณคดีตั้งที่เราเข้าใจความหมายตามรูปศัพท์เลย หากปราศจากวรรณคดีวิจารณ์

ความคิดที่ว่าวรรณคดีมีชีวิต หรือ มีความหมายสำคัญอย่างเป็นอิสระจากการวิจารณ์ คือความคิดประการหนึ่งซึ่ง Mathew Arnold สนับสนุนตามความคิดของเขาเรื่อง “ความไม่มีอคติ” เขายืนยันว่าการวิจารณ์ควรจะ “มองสิ่งต่างๆ ตามที่ตัวมันเองเป็นจริง” ทัศนะที่ว่านักวิจารณ์ไม่มีอคติและเป็นกลาง สำรวจตรวจสอบผลงานวรรณคดีอย่างปรนัยนี้ คือคุณสมบัติสำคัญอย่างหนึ่ง ซึ่ง ร่วมมือกับวรรณคดีวิจารณ์ในฐานะกิจกรรมที่เป็นแบบแผน และซึ่งนักศึกษาวรรณคดีทั้งหลายถูกคาดหวังว่าจะมี เป็นเรื่องที่จะออกจะไม่ลงรอยกันกับความคิดที่ถือว่าวรรณคดีคือประสบการณ์ ปรากฏการณ์ของแต่ละบุคคลที่เป็นอัตนัยซึ่งมีความรู้สึกเป็นเรื่องสำคัญยิ่งดังที่ D.H. Lawrence ยืนยันว่า “นักวิจารณ์ต้องดำรงชีวิตอยู่อย่างมีอารมณ์ทุกอณูของชีวิต” วรรณคดีวิจารณ์ดูเหมือนจะมีความยากลำบากเล็กน้อยในการที่จะรับเอาสภาพซึ่งขัดแย้งกันเช่นนี้ อย่างไรก็ตามนักทฤษฎีวรรณคดีบางคนก็เข้าพเจ้ากล่าวถึง

แล้วจะมอง “วรรณคดี” “คุณสมบัติ ของวรรณคดี” และความสัมพันธ์ของวรรณคดีวิจารณ์กับความรู้ เหล่านี้ค่อนข้างแตกต่างกัน ดังเราจะเห็นรายละเอียดมากขึ้นต่อไป พวกเขามองเห็นความจำเป็นที่จะพูดว่าวรรณคดีคืออะไร และที่จะชี้ชัดถึงคุณลักษณะทางประวัติศาสตร์วัฒนธรรม รูปแบบ และภาษาซึ่งจะยินยอมให้เราพูดถึง “คุณสมบัติ ของวรรณคดี” ในคำศัพท์อันมีความหมายเฉพาะเจาะจงยิ่งขึ้น ยิ่งกว่านั้นทฤษฎีวรรณคดียอมรับว่า ข้อตกลงต่างๆ ที่การวิจารณ์ได้กระทำมาเกี่ยวกับผู้เขียน ผู้อ่าน และความสัมพันธ์ของสิ่งนี้กับสิ่งที่เราถือว่าเป็น “ความจริง” จำเป็นต้องถูกตั้งคำถาม และกำหนดมาตรฐานให้ใหม่ และกระบวนการนี้อาจเปลี่ยนแปลง แนวทางที่เราเคยอ่านและตีความวรรณคดีกันมาแต่เดิม

บางทีเราสามารถชี้ความแตกต่างระหว่างการวิจารณ์วรรณคดีกับทฤษฎีวรรณคดีได้ตรงนี้ ถ้าเราพูดว่าการวิจารณ์เกี่ยวข้องกับการอ่าน การวิเคราะห์ การอธิบาย และการตีความตัวบทซึ่งถูกระบุแล้วว่าเป็นวรรณคดี ทฤษฎีวรรณคดีก็ควรจะทำสองสิ่ง สิ่งแรกทฤษฎีวรรณคดีควรให้เกณฑ์กำหนดการวินิจฉัยวรรณคดี และการรับรู้เรื่องเกณฑ์เหล่านี้ควรให้รายละเอียดในการปฏิบัติการวิพากษ์วิจารณ์ของเรา และอีกสิ่งหนึ่งทฤษฎี

วรรณคดียังควรทำให้เรารู้วิธีการและกระบวนการซึ่งใช้ปฏิบัติในการวิจารณ์วรรณคดี เพื่อที่เราไม่เพียงตั้งคำถามต่อตัวบทเท่านั้น แต่ยังตั้งคำถามต่อแนวทางต่างๆ ซึ่งเราอ่านและตีความตัวบทอีกด้วย พูดให้รัดกุม เราควรจะชี้ความแตกต่างระหว่าง “ทฤษฎีวรรณคดี” กับ “ทฤษฎีการวิพากษ์วิจารณ์” ต่อไป นั่นคือทฤษฎีวรรณคดีในเบื้องต้นจะเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เป็ “วรรณคดี” และ “มีคุณสมบัติของวรรณคดี” ขณะที่ทฤษฎีการวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวข้องกับธรรมชาติของการวิจารณ์ และการปฏิบัติการวิพากษ์วิจารณ์ ลักษณะทั้งสองนี้มีแนวโน้มที่จะจัดรวมเข้าด้วยกันในการจัดหมวดหมู่ความรู้ทั่วไปของ “ทฤษฎีวรรณคดี” อันที่จริงบ่อยครั้งที่นักทฤษฎีบางคนจะอภิปรายทฤษฎีการวิพากษ์วิจารณ์มากกว่าทฤษฎีวรรณคดี ซึ่งชี้ถึงความพลิกแพลง หรือบางทีก็ความคลุมเครือของคำนิยามศัพท์เฉพาะ อันทำให้การศึกษาวรรณคดียืนหยัดอย่างมั่นคงในวิถีทางที่โชคไม่เอื้ออำนวยอย่างไรก็ตามเป็นที่แน่ชัดว่าเขตแดนความรู้ของทฤษฎีทั้งสองไม่ใช่การจัดหมวดหมู่ความรู้ที่มีลักษณะ เฉพาะตัวร่วมกันในวิถีทางเดียวกัน วรรณคดี วิจารณ์และทฤษฎีวรรณคดีก็มิได้แยกออกจากกันอย่างเด็ดขาดแท้ที่จริงสองสิ่งนี้ควรจะให้ความกระจางซึ่งกันและกัน และมีสัมพันธ์ภาพแบบพึ่งพาอาศัยกัน แผนภูมิข้างล่างจะชี้แนะว่าเราอาจมองทะลุถึงความสัมพันธ์

ระหว่างวรรณคดีวิจารณ์และทฤษฎีวรรณคดีได้อย่างไร

แผนภูมินี้มีได้แสดงตัวแบบที่สมบูรณ์ของกระบวนการวรรณคดีและการวิพากษ์วิจารณ์ ยังมีสิ่งที่ขาดหายไปอย่างเห็นชัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเค้ารูปของผู้แต่งและผู้อ่าน ซึ่งตามปกติคิดกันว่าเป็นพื้นฐานของการศึกษาวรรณคดี บางทีตรงจุดนี้อาจตั้งข้อสังเกตว่าวิธีการพิจารณาเชิงทฤษฎีบางวิธีไม่เกี่ยวข้องกับความคิดแบบประเพณีเรื่องเค้ารูปของผู้แต่ง และจะไม่ถือเอาผู้แต่งเป็นจุดเริ่มต้นเชิงหลักการ ซึ่งนำไปสู่การแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับวรรณคดีในความหมายของตัวงานเขียนทั้งหมดหรือตัวบทแต่ละชิ้น

วรรณคดีและประสบการณ์

ปัญหายากที่สุดประการหนึ่งในการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของการอ่าน การตีความ และข้อโต้แย้งทางทฤษฎีก็คือ ความเข้าใจบทกวีนิพนธ์นวนิยาย หรือบทละครถูกกำหนดอย่างไรหลีกเลี่ยงไม่ได้ด้วยประสบการณ์ของเราที่มีต่องานเขียนดังกล่าวและอาจถูกกำหนดต่อไปอีกด้วยประสบการณ์เดิมของเราทั้งด้านที่เกี่ยวข้องและไม่เกี่ยวข้องกับวรรณคดี แต่ประสบการณ์อาจหมายถึงสิ่งต่างๆซึ่งผิดแผกกันมากและในฐานะที่เป็นศัพท์เฉพาะจึงสามารถบรรจุความคิดต่างๆ ซึ่งตรงกันข้ามไว้มากทีเดียว ตัวอย่างเช่นในความหมายอย่างสามัญ ประสบการณ์ทางภาษา คือโลกหรือความจริงสิ่งหนึ่งกับภาษาอีกสิ่งหนึ่ง และเราสามารถเข้าใจภาษาสะท้อนโลก แม้กระนั้นทฤษฎีต่างๆ ทางภาษาจะบ่งชี้ว่า สัมพันธภาพที่คาดหวังนี้ซับซ้อนมาก ค่อนข้างแตกต่าง และสามารถท้าทายประสบการณ์สามัญสำนึกของเรา

การศึกษาวรรณคดีมีส่วนร่วมอย่าง

แน่นแฟ้นกับอาณาจักรแห่งประสบการณ์และศัพท์ที่เกี่ยวข้อง เช่น “ความรู้สึก” และ “อารมณ์” ในสภาพดังกล่าวการศึกษาวรรณคดีมีแนวโน้มที่จะถูกจัดวางไว้ในทิศทางตรงกันข้ามกับวิทยาศาสตร์และสังคมศาสตร์ด้วยการรับรู้สัมผัสทางด้านวิชาการโดยเฉพาะอย่างยิ่งในสถาบันต่างๆ ของประเทศอังกฤษ ทฤษฎี ได้รับการยอมรับให้มีอยู่ในการศึกษาวิชาต่างๆ เช่น ฟิสิกส์หรือเคมี และสามารถมองเห็นอย่างชัดเจนในวิชาสังคมวิทยาและปรัชญาด้วย ครั้งมาถึงวิชาต่างๆ ซึ่งถูกพิจารณาว่าเป็นวิชาอักษรศาสตร์หรือมนุษย-ศาสตร์ บ่อยครั้งที่ทฤษฎีถูกมองว่าเป็นเรื่องข้างๆ คูๆ เลียบๆ เคียงๆ หรือไม่ตรงประเด็น การศึกษาประวัติศาสตร์มักไม่เกี่ยวข้องกับการศึกษาทฤษฎีทางประวัติศาสตร์อย่างชัดเจนหรือตรงไปตรงมา และตามที่ข้าพเจ้าชี้แนะแล้ว การศึกษาภาษาอังกฤษ หรือวรรณคดีในสหราชอาณาจักรได้ต่อต้านข้อ โต้แย้ง และวิธีการพิจารณาวรรณคดีแบบต่างๆ อย่างรุนแรง F.R. Leavis มองวรรณคดีวิจารณ์ แตกต่างกับระเบียบวินัยและวิธีการของสังคมวิทยาและปรัชญามากที่สุดเท่าที่เขารู้สึกว่า “การกระทำซ้ำๆ ซากๆ ทางวรรณคดีตามลำพังเท่านั้น” คือจุดศูนย์กลางของการศึกษาวรรณคดี ซึ่งความเข้าใจอย่างเต็มเปี่ยมถึงประสบการณ์ของมนุษย์ที่เป็นรูปธรรมสามารถได้รับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความคิดเรื่องความรู้สึกและอารมณ์ประกอบกันขึ้นเป็นแก่นแท้ของเส้นแกนประสบการณ์ของการศึกษาวรรณคดี และบ่อยครั้งในหัวข้อของ “การวิจารณ์เชิงปฏิบัติ” ซึ่งผู้อ่านถูกคาดหวังว่าสามารถทำตัวเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับประสบการณ์ในตัวบทวรรณคดี หรือกับประสบการณ์ที่ผู้เขียนถ่ายทอดผ่านตัวบท แต่ความรู้สึกหรืออารมณ์ของใครกันแน่คือคำถามซึ่งตามปกติมักจะไม่นำกล่าวถึง วรรณคดีดูเหมือนจะเสนอรูปแบบของประสบการณ์อันล้ำเลิศและเป็นสากล ซึ่ง

วรรณคดีวิจารณ์สามารถแยกแยะให้เห็นและเกือบจะสัมผัสได้โดยตรงในบางกรณี

เขตแดนของประสบการณ์ซึ่งถูกรับรองยืนยันด้วยความรู้สึกนี้ อย่างไรก็ตามได้กลายมาเป็นปัญหาเพิ่มขึ้น ดังที่ข้อสงสัยทางทฤษฎีก่อให้เกิดทัศนคติต่างๆ ที่ตั้งคำถามเรื่องธรรมชาติและฐานะของประสบการณ์ในรูปของความเข้าใจและความรู้ ประเด็นสำคัญซึ่งข้อโต้แย้งทางทฤษฎีจำนวนหนึ่งอธิบายก็คือ เรากำลังพูดถึงประสบการณ์ของใครในกรณีวิจารณ์เช่นนี้ ประสบการณ์คือตัวแปรที่เป็นอัตนัย มีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่อง เป็นลักษณะเฉพาะตัวบุคคล และเป็นประวัติศาสตร์ ในกรณีของวรรณคดี ประสบการณ์ถูกก่อให้เกิดขึ้นด้วยภาษาซึ่งสร้างความสับสนอยู่มาก ถึงแม้ว่าบางทีนักวิจารณ์สำนักประสบการณ์นิยมจะเพิกเฉยกับภาษาหรือมองมันเป็นเพียงด้านรองหรือสื่อของประสบการณ์ด้านซึ่งมีหลายชั้นและมีปัญหา มีแนวโน้มที่จะถูกอำพรางไว้ในการปฏิบัติการวิพากษ์วิจารณ์จำนวนมาก แทนที่จะเปิดเผยให้เห็นธรรมชาติของการตีความซึ่งมีลักษณะอเนกประการและเปลี่ยนแปลงได้ ตอกย้ำความสำคัญของบริบทของผู้อ่านด้านที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ เพศ และชนชั้น และสัมพันธ์ภาพที่เกิดขึ้นระหว่างผู้อ่านกับตัวบทวรรณคดี การวิจารณ์ดังกล่าวบ่อยครั้งกลับมุ่งสร้างความจริงทั่วไปหรือที่เป็นสากลอันเป็นเรื่องธรรมดาสามัญสำหรับคนทั้งหมด ซึ่งได้รับการพิสูจน์อย่างชัดเจนจากประสบการณ์ร่วมของแต่ละคน ประสบการณ์ของแต่ละคนแสดงออกบ่อยมากกว่าการย้ำเน้นความแตกต่างของผู้อ่าน จริงๆ แล้วภาษาของงานเขียนการวิพากษ์วิจารณ์จำนวนมากมักก็กักเอาไว้ว่าผู้อ่านทั้งหมดถูกนิยามให้เป็นผู้ชายและตามปกติจะชี้

ให้เห็นเป็นนัยๆ ถึงคุณค่าทางวัฒนธรรมที่มีส่วนร่วมและโครงกรอบของการตีความ

ประสบการณ์ในฐานะมาตรฐานของการตรวจสอบการวิพากษ์วิจารณ์จำเป็นต้องถูกตรวจสอบอย่างระมัดระวัง สิ่งนี้สามารถทำให้กระบวนการที่รูปแบบของความหมายเกิดขึ้นคลุมเครือ และสามารถนำไปสู่การยอมรับคุณค่าต่างๆ หรือความจริงซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของบริบททางวัฒนธรรมที่ใหญ่กว่าบริบทในตัวเองที่กำลังถูกกล่าวถึง อีกด้านหนึ่ง ประสบการณ์และทฤษฎีไม่จำเป็นต้องขัดแย้งกัน แทนที่จะทำให้ประสบการณ์การอ่านไร้หลักยึดถือ ทฤษฎีสามารถยกระดับประสบการณ์การอ่านให้สูงขึ้นและปลดปล่อยให้เป็นอิสระดังที่เราจะได้เห็น ด้วยการท้าทายชนบและข้อตกลงที่โดดเด่นบางประการของวิธีการวิจารณ์แบบประเพณี ทฤษฎีวรรณคดีสามารถนำไปสู่ความเข้าใจตัวบทวรรณคดี และรูปแบบต่างๆ ของประสบการณ์อันเกิดจากรวมกันได้อย่างเต็มเปี่ยมและลึกซึ้งยิ่งขึ้น

จารีตประเพณีทางวรรณคดี

ในด้านที่สัมพันธ์กับประสบการณ์ ความคิดเรื่องจารีตประเพณีทางวรรณคดีมีความหมายมากในกระบวนการการสร้างเขตแดนวิชาหรือระเบียบวินัยของภาษาอังกฤษ และต่อการปฏิบัติ การวิจารณ์ ถ้า “การวิจารณ์” กลายเป็นคำสำคัญ คำหนึ่งของวิธีการพิจารณาวรรณคดีในตอนปลายศตวรรษที่สิบเก้า ซึ่งเกี่ยวข้องกับความคิดเรื่องวัฒนธรรมศีลธรรม และอารยธรรม คำสำคัญอีกคำหนึ่งในศตวรรษที่ ยี่สิบก็คือ “จารีตประเพณี” ซึ่งให้ความเปลี่ยนแปลงพลิกกลับโดยเฉพาะและคุณค่าต่างๆ แก่วรรณคดีและวรรณคดีวิจารณ์ บทความสั้นๆ แต่มีอิทธิพลมากของ T.S. Eliot ที่ชื่อ “Tradition and the Individual Talent” (1919) โด่

แย้งว่าวรรณคดีแสดงออกถึงคุณลักษณะที่ไร้กาลเวลา และคุณค่าซึ่งสามารถมองเห็นในรูปของมรดก วัฒนธรรม

ความรู้สึกทางประวัติศาสตร์เกี่ยวข้องกับ การ รับรู้ ไม่เฉพาะความเป็นอดีตของอดีตเท่านั้น แต่ยังเกี่ยวข้องกับความเป็นปัจจุบันด้วย ความรู้สึกทางประวัติศาสตร์บีบบังคับมนุษย์ไม่ให้เขียน เฉพาะ เรื่องยุคสมัยของเขาซึ่งฝังอยู่ในกระดูก เท่านั้น แต่ด้วยความรู้สึกของวรรณคดียุโรป ทั้งหมดตั้งแต่สมัยของ Homer และในวรรณคดี เหล่านี้ วรรณคดี ทั้งหมดของประเทศของเขามี ความคงอยู่ในเวลาเดียวกัน และมีลำดับพร้อมกัน ความรู้สึกทางประวัติศาสตร์เช่นนี้ ซึ่งเป็นความรู้สึก ร่วมกันของทั้งความไร้กาลเวลาและความมีกาล เวลา คือสิ่งที่ทำให้นักเขียนมีลักษณะของจารีต ประเพณี

ความรู้สึกทางจารีตประเพณีซึ่งมีเอกภาพ และมืออย่างเดียวกันกลายเป็นจุดศูนย์กลางของ แนวทางในการมองวรรณคดี ขณะที่กำลังเขียนเรื่อง “The Waste Land” (1922) ซึ่งเป็นตัวบท วรรณคดีเชิงทดลองที่ยังเขียนไม่เสร็จ Eliot ยัง ชี้แนะด้วยว่าวรรณคดีและการศึกษาวรรณคดีใน เบื้องต้น ประกอบด้วยความรู้สึกของเอกภาพและ คุณค่าซึ่งอยู่เหนือชั่วระยะเวลาใดๆ ในประวัติศาสตร์ ความจริงข้อโต้แย้งมิได้ให้ความหมายทาง ประวัติศาสตร์เชิงวัตถุใดๆ แก่วรรณคดีทั้งอดีตและ ปัจจุบัน กลับสนับสนุนความคิดทางประวัติศาสตร์ เชิงจิตใจที่ขึ้นอยู่กับการรับรู้ประสบการณ์ร่วมกัน ของมนุษย์ ซึ่งคล้ายคลึงกับทัศนะของ F.R. Leavis เรื่องบทบาทของวรรณคดีวิจารณ์ ความคิดนี้ได้รับการ สนับสนุนต่อไปด้วยข้อสรุปสองประการคือ วรรณ

คดีเป็นกิจกรรมที่ไร้ตัวบุคคลซึ่งประสบการณ์ของ นักเขียนหรือนักอ่านแต่ละคนเป็นรอง และถูก กำหนดด้วยความรู้สึกที่ยิ่งใหญ่กว่าของ ประสบการณ์อันเป็นจารีตประเพณี และอย่างน้อย ตั้งแต่ตอนกลาง ศตวรรษที่สิบเจ็ด เป็นต้นมาก็มีการแบ่งแยก ประสบการณ์ออก จากภาษา

Eliot ถูกมองว่าเป็นตัวแทนของสิ่งที่เรียกว่าวิธีการพิจารณาวรรณคดีเชิงอภิปรัชญา แทนที่จะ โต้แย้งไปตามเส้นทางทฤษฎีอย่างมีเหตุผลคำว่า “เชิง อภิปรัชญา” นั้นข้าพเจ้าหมายถึงเขาที่กักเอาโดย ไม่มีคำถามว่า วรรณคดีหรือวรรณคดีประเภทใด ประเภทหนึ่งโดยเฉพาะคือแหล่งเก็บความจริงและ คุณค่าอันสมบูรณ์ซึ่งไม่จำเป็นต้องพิสูจน์และไม่อาจ จะถูกทำลาย “ประสบการณ์” และ “จารีตประเพณี” ไม่มีวันที่จะถูกนิยามความหมายให้ถูกต้องแม่นยำได้ ถึงแม้ว่าความถูกต้องแม่นยำจะเป็นคุณลักษณะที่ คาดหวังของกิจกรรมการวิจารณ์เชิงปฏิบัติ อัน เป็นการอ่านผลงานวรรณคดีอย่างละเอียดแบบหนึ่ง ซึ่งได้รับความนิยามมากตั้งแต่ ค.ศ. 1920 เป็นต้นมา

การวิจารณ์เชิงปฏิบัติแรกเริ่มคือวิธีการ อ่านอย่างหนึ่งที่ I.A. Richards สาธุศิษย์คนหนึ่ง ของ Eliot พัฒนาขึ้น Richards พยายามวาง วรรณคดีวิจารณ์ไว้บนจุดยืนทางเหตุผลและทาง วิทยาศาสตร์บางอย่างด้วยการชี้แนะวิธีการอ่านนับ เป็นเรื่องสำคัญที่ Richards และนักวิจารณ์คน สำคัญรุ่นแรกๆ อีกคนหนึ่ง คือ William Empson เข้ามาสู่แวดวงวรรณคดีด้วยภูมิหลังทางวิทยาการ ด้านวิทยาศาสตร์ และในบางแง่มุมนี้คือหลักฐาน ของความพยายามของพวกเขาที่จะยกฐานะการ วิจารณ์ขึ้นสู่ระดับการวิเคราะห์ที่สูงกว่า อย่างไรก็ตาม

การจัดหมวดหมู่ความรู้ของการวิพากษ์วิจารณ์หลักๆ ซึ่ง Richards หว่านล้อมให้เชื่อถือไว้ในหนังสือของเขาที่ชื่อ “Practical Criticism: A Study of Literary Judgement” (1929) ความรู้สึก น้ำเสียง อารมณ์ และเจตนา ดูเหมือนจะไม่มีความเป็นวิทยาศาสตร์อย่างสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งตามลักษณะของทฤษฎีวรรณคดีและทฤษฎีการวิพากษ์วิจารณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้นใหม่ F.R. Leavis ชักชวนให้เชื่อถืออย่างคล้อยคลึงกันในเรื่องวิธีการอ่านซึ่งเรียกว่า “การอ่านละเอียด” ซึ่งดูเหมือนเป็นหลักการสำคัญของการปฏิบัติวิจารณ์ดังที่เขาคาดคิด แม้กระนั้นถ้าเรามองดูชนิดของการประเมินค่าและข้อสรุปซึ่ง E. Liot และ Leavis ก้าวไปสู่ ดูเหมือนว่ายากที่จะเป็นผลผลิตของการวิเคราะห์ที่ดับทอย่างละเอียดและแม่นยำ บางคนอาจอ้างว่าวิธีการเช่นนั้นจะให้ความสนใจกับภาษาและโครงสร้างตัวบทอย่างใกล้ชิด แต่บ่อยครั้งที่การประเมินค่ามีแนวโน้มที่ถูกกำหนดด้วยความคิดและค่านิยมซึ่งอยู่นอกเหนือตัวบท และสัมพันธ์กับเขตแดนของประสบการณ์และจารีตประเพณี ในการวิจารณ์เรื่อง “The Waste Land” ไว้ในผลงานชื่อ “New Bearings in English Poetry” (1932) Leavis ยืนยันว่างานเขียนชิ้นนี้เปิดเผยให้เห็น “จิตใจที่มีชีวิตอยู่อย่างเต็มเปี่ยมในยุคสมัย” แต่การอ่านของเขาส่วนหนึ่งเป็นการต่อยอดความรู้ของบทกวีเรื่องการสูญเสียและการแตกร้างของมรดกทางวัฒนธรรมและวรรณคดีก่อนหน้านี้ สิ่งใดที่เป็นเรื่องร่วมสมัยในบทกวีจะถูกปฏิบัติเชิงทำลายและ Leavis จะเพิกเฉยเสียเป็นส่วนใหญ่ เมื่อ Leavis พูดถึงความมีชีวิตอย่างเต็มเปี่ยมของภาษา หรือรูปธรรมแห่งประสบการณ์มนุษย์ ราวกับอุปลักษณะของเขาพยายามที่จะส่งเสริมสนับสนุน วิธีการพิจารณาที่ไม่

เป็นวัตถุนิยมซึ่งไม่เกี่ยวกับตัวบทไม่ว่าทางภาษาหรือประวัติศาสตร์

Eliot, Leavis และคนอื่นๆ รวบรวมผลงานวรรณคดีซึ่งก่อให้เกิดสิ่งที่รู้จักกันว่า “วรรณคดีต้นแบบ” นั่นคืองานเขียนทั้งหมดที่ถูกคัดเลือกและถูกยกระดับขึ้นสู่สถานภาพทางแบบฉบับที่แท้จริง ซึ่งก่อรูปขึ้นเป็นกระดูสันหลังของวัฒนธรรมทางวรรณคดีหรือจารีตประเพณีทางวรรณคดี แม้เกณฑ์ยกระดับงานเขียนขึ้นสู่ความเป็นวรรณคดีต้นแบบจะไม่ชัดเจนโดยแท้ แต่การรวบรวมผลงานเหล่านี้ก่อให้เกิดแก่นสำคัญของการศึกษาภาษาอังกฤษตั้งแต่ตอนต้นศตวรรษที่ยี่สิบ มีการโต้เถียงกันนานหลายปีว่าผู้แต่งคนใดบ้างที่ได้รับการยอมรับให้มีสภาพเช่นนั้น ในหนังสือ “The Great Tradition” (1948) Leavis เริ่มมองเห็นว่า Dickens ยังขาดความสมบูรณ์ซึ่งจำเป็นเพื่อความยิ่งใหญ่ที่แท้จริงยกเว้นผลงานเรื่อง “Hard Times” (1854) ซึ่งแสดง “อัจฉริยภาพเชิงสร้างสรรค์อันโดดเด่น” ซึ่งถูกควบคุมโดยตลอดเพื่อนำไปสู่ความหมายที่เป็นเอกภาพและมีระบบ แต่ต่อมา Leavis ก็เมตตา Dickens และจัดวางเขาไว้ในวิหารเทพเจ้าแห่งวรรณคดีเคียงข้างความยิ่งใหญ่อันเป็นที่ประจักษ์ชัดแจ้งดังที่เขาพบในตัว Jane Austen และ George Eliot สิ่งที่ชัดเจนก็คือผู้แต่งหรือผลงานที่ได้รับการคัดเลือกถูกกำหนดด้วยคุณสมบัติที่ค่อนข้างคลุมเครือซึ่งทำให้หวนคิดถึง T.S. Eliot กับ Matthew Arnold และขณะที่การโต้เถียงดำเนินไปถึงความยิ่งใหญ่ของ Milton หรือ Shelly ข้อเขียนจำนวนมากถูกปล่อยปละละเลยวรรณคดีซึ่งเป็นที่นิยมจากมหาชนไม่ได้รับพิจารณาว่ามีคุณสมบัติของวรรณคดีไม่ว่าทางใด วรรณคดีเหล่านี้ถูกมองว่าเป็น

ภัยคุกคามต่อวรรณคดี อันยิ่งใหญ่และคุณค่าเชิงศีลธรรมที่ปรากฏ Leavis มองวรรณคดีที่ได้รับความนิยมจากมหาชนว่าเป็นรูปแบบของมลภาวะทางวัฒนธรรม และคัดค้านที่จะจัดให้เป็นคุณค่าทางวัฒนธรรมอันสูงส่งไว้ในเอกสารที่ดีพิมพ์ในค.ศ.1930 ชื่อ “Mass Civilization and Minority Culture” ทศนะท่านเองเดียวกันยังได้รับการสนับสนุนในวารสาร Scrutiny ซึ่ง Leavis จัดทำขึ้นใน ค.ศ. 1932 และเป็นบรรณาธิการจนกระทั่งโอนให้ผู้อื่นไปในค.ศ.1953

กล่าวโดยสรุป ฐานะของการวิจารณ์ซึ่งมี Leavis เป็นตัวแทนและย้อนหลังไปถึง Matthew Arnold ยังไม่มีการสร้างทฤษฎีขึ้นมา อย่างน้อยในความหมายของทฤษฎีวรรณคดีที่เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อเรื่อนี้จริงๆ แล้วความคิดที่ว่าการวิจารณ์ควรจะเป็นทฤษฎีในทางใดทางหนึ่งถูก Leavis ประณามอย่างรุนแรง ดังที่เขากล่าวไว้อย่างชัดเจนในบทความชื่อ “Literary Criticism and Philosophy” ซึ่งอยู่ในหนังสือ “The Common Pursuit” (1952) ในบทความนี้ Leavis โต้แย้งว่าวรรณคดีวิจารณ์ไม่มีลักษณะอะไรร่วมกับปรัชญา และดังนั้นไม่ว่าระบบทฤษฎีใดก็จะขัดกับวรรณคดีวิจารณ์ คำนิยามของเขาเรื่องนักวิจารณ์และการปฏิบัติวิจารณ์วรรณคดีใช้คำศัพท์ชนิดที่บ่งชี้ถึงทัศนะทางวรรณคดีเชิงชีวิตและประสบการณ์ดังข้อความที่ว่า

นักวิจารณ์กวีนิพนธ์นั้น ข้าพเจ้าเข้าใจว่าหมายถึงผู้อ่านที่สมบูรณ์ นักวิจารณ์สมบูรณ์แบบก็คือผู้อ่านสมบูรณ์แบบการอ่านที่กวีนิพนธ์ต้องการแตกต่างกันมากที่เดียวกับที่ปรัชญาต้องการ ถ้อยคำต่างๆ ในกวีนิพนธ์เชิญชวนเราไม่เพียงแต่ให้คิดเกี่ยวกับและประเมินค่า แต่ยังทำให้รู้สึกเข้าไปถึงภายในหรือกลายเป็นอะไรบางอย่าง จุดมุ่งหมาย

ของนักวิจารณ์ประการแรกเพื่อที่จะตระหนักอย่างมีความรู้สึกไว และสมบูรณ์ที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้กับสิ่งนี้หรือสิ่งนั้นที่เรียกร้องความสนใจของเขา ขณะที่เขามีวุฒิภาวะสมบูรณ์ในประสบการณ์ของสิ่งใหม่ที่เขาถาม ทั้งที่ชัดเจนและเป็นนัยๆ ว่า สิ่งนี้มาจากไหน สัมพันธ์กับสิ่งอื่นอย่างไร มีความสำคัญเชิงสัมพันธ์อย่างไร และการจัดองค์ประกอบที่มันเป็นส่วนประกอบส่วนหนึ่งที่ถูกจัดวาง เป็นการจัดองค์ประกอบ ที่คล้ายคลึงกับสิ่งต่างๆ ที่ถูกจัดวางไว้หรือไม่ สิ่งต่างๆ ที่พบจะเชื่อมโยงกับสิ่งหนึ่งและไม่ใช้ระบบเชิงทฤษฎีหรือระบบที่ถูกกำหนดด้วยการไตร่ตรองที่เป็นนามธรรม

ตรงนี้ Leavis อาจถูกมองว่าพยายามกำหนด สูตรวิธีการวิพากษ์วิจารณ์บางอย่าง ซึ่งใกล้เคียงกับสิ่งที่เราในปัจจุบันคิดเรื่องฐานะของทฤษฎี แม้ว่าเขาดูเหมือนจะต่อต้านแนวการพิจารณาเช่นนั้นก็ตาม อีกด้านหนึ่งภาษาและข้อโต้แย้งของเขาก้าวไปไกลราวกับว่ามีสิ่งหนึ่งที่เป็นนามธรรมและคลุมเครืออย่างถึงที่สุด และเป็นไปในเชิงเสียดสี เมื่อเขาโต้แย้งเรื่องทฤษฎีและปรัชญานักทฤษฎีวรรณคดี เช่น Terry Eagleton ตั้งคำถามเกี่ยวกับทัศนะของ Leavis และโต้แย้งว่าเขาไม่ได้ทำกระบวนการที่ใช้ประเมินค่า ตัวบทวรรณคดีให้กระจ่าง และยิ่งกว่านั้นการวิจารณ์แบบที่เขาปฏิบัติอยู่สามารถนำไปสู่ความฉงนสนเท่ห์ กล่าวคือแทนที่จะทำให้แนวทางที่ใช้ประเมินค่า และตัวบทวรรณคดีถูกจัดวางในลำดับที่แน่นอนให้ชัดเจนแนวทางเหล่านั้นกลับคลุมเครืออย่างแท้จริง ผลกระทบของสิ่งนี้คือ การทำให้เป็นธรรมชาติ ด้วยการซ่อนเร้นหรือปลอมแปลงสิ่งที่ชี้ออกความเป็นนัยทางวัฒนธรรม และประวัติศาสตร์ของการวิจารณ์ดังกล่าวประสบการณ์

ชนิดที่ Leavis กำลังใช้ปฏิบัติการดูเหมือนจะไม่มี การนิยาม และไกลจากประสบการณ์ของผู้อ่านส่วนใหญ่ ซึ่งพอ อนุมานได้ว่าสิ่งนี้เป็นผลผลิตของการอ่านผลงานทางวรรณคดีชิ้นใดชิ้นหนึ่งโดยเฉพาะ เชื่อมประสาน กับความรู้สึกพิเศษซึ่งทำให้เรารู้จัก ยอมรับผลงานนั้นด้วยการสัมผัสโดยตรงและ ประเมินค่า ในอีก ด้านหนึ่งด้วยการโต้แย้งว่า ความรู้สึก ชีวิตและประสบการณ์ เป็นจุดศูนย์กลางของ วรรณคดีวิจารณ์ Leavis และนักวิจารณ์คนอื่นๆ ดูเหมือนจะกำลังนำวรรณคดีเข้าไปใกล้ชิดผู้ผ่าน มากกว่าที่วิธีการพิจารณาเชิงทฤษฎีอื่นๆ ที่มีอยู่ เคยทำมาก่อน มีบางสิ่งบางอย่างที่สามารถเข้าไป ใกล้ชิดได้และสอดคล้องกับสามัญสำนึกเกี่ยวกับ ภาษาเชิงประสบการณ์ดังกล่าว อย่างไรก็ตามก็ภาษา เช่นนั้นก็ยังคงคลุมเครือในทุกๆ ด้านที่ต้องแยกแยะ และทำให้ชัดเจน “ความรู้สึก” “ชีวิต” และ “ประสบการณ์” ถูกใช้ในแนวทางที่เป็นรูปธรรมและ ทั่วไปมาก ซึ่งละเลยลักษณะพิเศษของการผลิต วรรณคดีและการบริโภค และชี้เป็นนัยๆ ว่ามีวิธีการ อ่านอย่างหนึ่งที่ไม่ใช่ กาลเวลา มีเอกภาพ และ เป็นสากล ซึ่งเราทุกคนอาจบรรลุได้หรืออย่างน้อย ปรากฏอยู่ชั่วครู่เดียว ซึ่งเป็นการยกตัวอย่าง วรรณคดีต้นแบบเป็นส่วนใหญ่ในฐานะจารีตประเพณี การวิจารณ์เช่นที่ว่ายินยอมให้ผู้อ่านรับรู้ความคิด และคุณค่าที่แน่นอนเท่านั้น ในขณะที่เดียวกันก็จัด

สิ่งอื่นๆ ออกไป หรือไม่ก็ให้ความสำคัญเป็นรอง

เนื้อที่ซึ่งเหลือในบทที่หนึ่งนี้ ข้าพเจ้าต้องการหันไปสู่อุปสรรคและชนบทบางประการอันเป็น จุดศูนย์กลางของวรรณคดีและวรรณคดีวิจารณ์และ จะมองว่าทฤษฎีวรรณคดีเสนอมุมมองแก่สิ่งเหล่านี้ อย่างไม่รู้ บางกรณีด้วยความคิดเรื่องผู้แต่ง ดูเหมือน จะเป็นเรื่องรุนแรงหรือการยุยงส่งเสริม แต่ถ้าสิ่งนี้ ทำทลายความคิดสามัญสำนึกของเรา ก็ไม่จำเป็นต้องเป็นเรื่องเลวร้ายแต่ประการใด ในเมื่อช่วยทำให้ ฐานะของเราชัดเจนยิ่งขึ้นทั้งแก่ตัวเราเองและแก่ผู้ อื่นซึ่งเราอภิปราย หรือสื่อความคิดเรื่องวรรณคดี ด้วยใน ค.ศ. 1957 ในหนังสือซึ่งพยายามจะ กำหนด ธรรมชาติและหน้าที่ของวรรณคดีวิจารณ์ชื่อ “Anatomy of Criticism” Northrop Frye อลัษ อวรณ์เรื่องชาดทฤษฎีวรรณคดีที่เป็นระบบ รู้สึก ว่าตำราหลักการพื้นฐานไม่อาจเขียนขึ้นได้ถ้าปราศ จากสิ่งนี้ เขากล่าวว่าการวิจารณ์คือ “ศาสนาสากลลับ ที่ไม่มีข้อบัญญัติ” ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาจะชี้แนะว่า ทฤษฎีวรรณคดีคือข้อบัญญัติที่ Frye คิดว่าขาดหายไป และนักทฤษฎีน้อยคนที่จะเรียกร้องสิทธิเช่นนั้น ใน ปัจจุบันมีความคิดที่แพร่หลายอยู่ ซึ่งช่วยให้ความ กระจางแก่สิ่งที่วรรณคดีและวรรณคดีวิจารณ์เกี่ยว ข้องด้วย และบางทีสิ่งหนึ่งที่ทฤษฎีวรรณคดีบอก เราคือข้อบัญญัติได้แก่ตัวบทซึ่งอยู่ภายใต้อาณัติ ของการตีความนั่นเอง ความรู้และความจริงเป็น ญาติกันทางประวัติศาสตร์ บางสิ่งบางอย่างที่ สถาบันทางวรรณคดีและวรรณคดีวิจารณ์ ไม่ ยอมรับบางทีเพราะสิ่งนี้ต่อต้านความสนใจของ สถาบันดังกล่าวที่จะทำเช่นนั้น

(ต่อฉบับหน้า)